

De calamiteitenclub

Kathryn Stockett bij Boekerij:

Een keukenmeidenroman
De calamiteitenclub

Kathryn Stockett

*De
calamiteitenclub*

Vertaald door
Carolien Metaal en Marion Drolsbach

ISBN 978-90-492-0917-9
ISBN 978-94-023-2798-4 (e-book)
ISBN 978-90-492-1048-9 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Calamity Club*
Vertaling: Carolien Metaal en Marion Drolsbach
Omslagontwerp: Richard Bravery © PRH UK
Omslagbeeld: © Blue floral design from The Olga Hirsch collection of decorated papers, photo © The British Library Archive/Bridgeman Images; vintage bird illustration © CSA Images/Getty Images, bewerkt door DPS Design en Prepress Studio
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2026 Kathryn Stockett, International Rights Management: Susanna Lea Associates on behalf of Spiegel & Grau, LLC
© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

De dichtregels uit 'Hope' van Emily Dickinson: © *Verzamelde gedichten*.
Vertaald door Peter Verstegen. Van Oorschoot, Amsterdam, 2011.

De uitgever heeft ernaar gestreefd alle rechten van derden te regelen volgens de wettelijke bepalingen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen contact opnemen met Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

NOOT VAN DE UITGEVER

De calamiteitenclub speelt zich af in een historische context waarin raciale en denigrerende taal voorkomt. Om de historische en narratieve authenticiteit van de brontekst te behouden, is voor deze uitgave besloten de oorspronkelijke tekst zo nauw mogelijk te volgen.

*Voor mijn schitterende, briljante mama,
Ruth Elliott Stockett*

Proloog

Birdie

September 1933

Aan de deur van de Downtown-drogist hing een belletje dat één keer klingelde als je 'm opendeed. Aan die van de Oxford-apotheek hingen er twee, dus dat klonk meer als *ta-tíng*, zij het niets om van te schrikken. Maar aan de deurknop van apotheek Gathright-Reed was een dertig centimeter lange strip van koperen sleebellen verbonden die, als je de knop omdraaide, met een hels kabaal aankondigde dat er iemand die verdomde winkel in kwam, zodat je je maar beter kon omdraaien om te zien wie het was. En als je dat deed, zou je mij zien.

Bij de kassa rechts van mij was een stevige vrouw iets aan het kopen. Pripp, de meest bemoeizuchtige van de vele vriendinnen van mijn zuster Frances. Haar blonde bobkapsel hing slap en futloos om haar hoofd op deze klamme septemberochtend. 'Birdie, lang geleden dat ik jou gezien heb,' zei ze. Ze rekende een paar rayonkousen in – ongetwijfeld – maatje extra-betweterig af.

'Ha, Pripp.' Ik liep straal langs haar heen naar de achterkant van de winkel, ging achter het hoogste schap staan en pakte wat binnen handbereik was: een pot Brylcreem. Die hield ik vlak voor mijn gezicht in de hoop daardoor minder aanspreekbaar te zijn. Waarom moest ik dit verdorie doen – en dan ook nog in een winkel aan het plein, terwijl alle andere meisjes naar de andere kant van de stad mochten om lakens of grammfoonplaten van zwarte artiesten te kopen? Diep vanbinnen wist ik maar al te goed waarom: omdat

niemand mij hier ooit van zou verdenken. Ik was Birdie Calhoun, vierentwintig jaar oud, kerks en kinloos, vriendelijk tegen mens en dier. Ik zou nooit iets doen wat hier ook maar bij in de buurt kwam.

‘Ik wil alleen maar zeggen,’ zei Pripp bij de kassa, hoewel ik haar helemaal hier achterin kon verstaan, ‘dat ik het niet eerlijk vind dat jullie vijfendertig cent voor mijn maat rekenen, terwijl een gangbare maat dertig cent kost.’ Ik hoorde dat ze munten neerlegde voor de oudere dame achter de kassa.

‘Ja, maar het is bijna twee keer zo veel rayon,’ zei de dame. ‘Dus feitelijk is het een koopje. Zo kunt u het ook bekijken.’

Achter het schap wachtte ik niet alleen op het vertrek van Pripp, maar ook op dat van een puistige jongen die voor in de winkel bladerde door een boek uit het rek van de uitleenbibliotheek. Artikelen vulden de planken die alle muren in beslag namen, gekleurde dozen en blikken met teksten die uitlegden wat ze voor je konden betekenen: VOOR DIE FILMSTERRENBLIK, TEGEN DIE IRRITANTE JEUK, VOOR DE KIESKEURIGE STUDENT, maar waar was het bordje met VOOR DE ONGETROUWDE DAME DIE HIER HELEMAAL GEEN ZIN IN HEEFT? De sleebellen rinkelden en ik boog me opzij om te kijken. De jongen bij het uitleenrek was vertrokken. Nog één te gaan.

Bij de kassa trok Pripp het hengel van haar gele tas over haar schouder. Ik hield mijn adem in. Maar in plaats van naar buiten te lopen, liep ze rond – duidelijk op zoek naar mij. Dus ik zette de pot Brylcreem terug toen ze mijn kant op kwam. Er was geen logische reden om die vast te blijven houden.

‘Aha, daar ben je, Birdie,’ zei Pripp. Ze had een pedant ogende gesloten-lippenlach die garandeerde dat wat ik dan ook zei doorverteld zou worden. ‘Het viel me op dat jullie zondag niet in de kerk waren, jullie plekje voorin was leeg, en Frances heeft haar vrijwilligstersuren ook niet volgemaakt, dus ik kan je vertellen dat Garnett Pittman daar niet van gediend was, Frances hoort het ons te laten weten –’

‘Ze is op reis. Frances en missus Tartt zijn op reis.’ Bij Pripp ging

alles in één zin, dus je moest je ertussen proppen zodra dat kon. ‘Ze zijn naar Jackson voor familiebezoek.’

Pripp fronste, keek bijna beledigd. ‘Nou, daar heeft ze tegen mij niets over gezegd en voorzitter Garnett moet weten wie er aanwezig zijn in het weeshuis om het rooster aan te passen, want nu er zo veel kleine meisjes zijn geadopteerd hebben we alleen nog grote meisjes, laat staan –’

‘Ik heb haast, Pripp.’ Mijn hart probeerde zich een weg uit mijn borst te bonken. ‘Ik moet ergens heen.’

‘Nou, vergeet Frances niet te vertellen wat ik gezegd heb.’ Ze bleef staan tot ze zich realiseerde dat ze niets anders van mij kreeg dan een hoofdknik. Eindelijk draaide ze zich om en liep naar buiten, waardoor ik de bellen voor de derde keer hoorde rinkelen.

Ik was nu de enige klant in de winkel. Alleen ik en de dame achter de kassa voorin, én de apotheker die in zijn witte kennersjasshort op zijn hoge kennersvoetstuk iets stond te verpulveren in een kom. God, zorg alstublieft dat ik niet met die man hoeft te praten, dacht ik. Ik liep naar de dame achter de glazen toonbank. Ze was rond de zestig, droeg een witte overgooier met ruches en had haar bril omhooggeschoven op een bedje van grijs haar. Ik zei het snel en zacht. ‘Graag wat Merry Widows alstublieft, *ma’am*.’

Ze keek me verbaasd aan. ‘O.’ Vervolgens boog ze voorover om naar de apotheker helemaal achterin te kijken. ‘Nou, ik... Door-gaans doet mister Castel dit soort transacties, maar aangezien er geen recept meer voor nodig is...’ Ze stak haar hand onder de toonbank en zette er vervolgens een rond blikje met het formaat van een zilveren dollar op dat ze afschermde met haar hand. ‘Dat is dan vijftig cent.’

In de spiegel achter haar zag ik mijn kinlange bruine haar dat door de hitte plat en vochtig was. ‘Ik heb er meer nodig.’

Ze knikte, deed weer een greep onder de toonbank en zette er nog een zilveren blikje op. Ze schermde nu beide blikjes af met haar vlekkerige, dooraderde hand. ‘Dat is dan één dollar.’

Ik wilde niet naar andere apotheken om dit met andere dames

of, erger nog, mannen te doen. Ik was al naar de twee andere zaken geweest waar mijn zuster en missus Tartt niet kwamen, maar die hadden niet het goede merk.

‘Er zitten er drie in een blikje,’ fluisterde ze tegen mij.

Ik knikte: dat wist ik. Er gleed iets warm en vochtigs over mijn rug. ‘Ja, ma’am. Maar toch heb ik er meer nodig.’ Het ergste had ik haar nog niet eens verteld.

Ze fronste haar reeds gefronste voorhoofd en streek een pluk vochtig grijs haar opzij. ‘Hoeveel wilt u er precies in totaal kopen?’ Ze nam de eenvoudige blauwe jurk in zich op die moemoe, mijn oma, voor me genaaid had. Er zaten simpele knopen aan die pasten bij een simpele ongetrouwde vrouw. Toen ik het aantal fluisterde, schoot de bril op haar hoofd omhoog. De glazen leken net twee kleine oortjes. ‘Dat is een, eh... ongebruikelijke hoeveelheid.’

Dat weet ik dame, vertel mij wat. Met mijn mouw veegde ik het zweet van mijn voorhoofd. Haar ogen bleven hangen bij mijn ringloze vinger. Verdorie, ik had handschoenen aan moeten trekken.

‘Ik weet niet of het mij is toegestaan om...’ Ze wierp nog een blik naar de achterkant van de zaak, maar de apotheker was verdwenen. Voor hetzelfde geld liep hij nu tussen de schappen door deze kant op. Ze fluisterde: ‘Misschien is het wel wettelijk verboden om negenennegentig voorbehoedmiddelen te verkopen aan een ongetrouwde vrouw. Ik moet even navragen –’

‘Nee hoor, dat hoeft niet, want... ze zijn niet voor mij, maar voor iemand die gepermitteerd is ze... toe te dienen.’ Dat ze niet voor mij waren, was geheel naar waarheid, ik had nog nooit een vriendje gehad en dat was prima, maar dat tweede deel, dat ‘gepermitteerd’, was je reinste leugen. ‘Ze heeft ze echt nodig,’ voegde ik er fluisterend aan toe.

Ze tikte met haar met inkt bevelkte vingers op haar lippen terwijl ze dat aantal van negenennegentig door haar hoofd liet gaan en bedacht dat ze dus nog eenendertig blikjes moest pakken, aangezien er drie in een blikje zaten. Of misschien moest ik die optelsom voor haar maken. Maar ik denk dat ze het snapte.

‘Ik heb zeker begrip voor... de benarde toestand van een vrouw.’ Ze schudde haar hoofd alsof ze terugdacht aan de tijd dat ze er zelf wel een paar had kunnen gebruiken. ‘Maar als ik deze aan u verkoop, hoor ik te vragen... Ze begrijpt dat ze alleen gebruikt mogen worden om ziekte te voorkomen?’

‘Dat begrijpt ze.’

‘Niet om te voorkomen dat een dame...’ Ze keek me met grote ogen aan. ‘Voor die andere reden is het niet legaal.’

‘Begrijp ik, ma’am.’

‘Tja, dan eh... moet ik toch vragen of hij... Heeft hij een ziekte?’

Ik keek haar recht aan en zei: ‘Dat is zeer waarschijnlijk, ma’am.’ Ze knikte en streek met haar tong over haar tanden.

Door iets te zeggen wat zo waar was, kreeg ik opeens verschrikkelijke haast. Dit moest zo snel mogelijk gebeuren, voordat er iemand anders de winkel binnenkwam. Ik vermoedde dat zij dat ook aanvoelde, want ze schudde met een woest gebaar een witte papieren zak open waarvan ik nu al zag dat die te klein was. Ze schoof de twee zilveren blikjes erin en liet er toen onder de toonbank nog eenendertig in vallen. Omdat het haar niet lukte de zak dicht te vouwen, pakte ik hem uit haar handen en schoof hem in een halfvolle zak met boodschappen. Ik zette er een pak koekjes bovenop en schoof drie munten van vijf dollar, eentje van één en twee kwartjes over de toonbank.

Ze keek naar het geld. ‘Nog één ding.’ Ze legde een opengeslagen blauw boek op de toonbank. ‘U moet van mister Castel hier opschrijven voor wie ze zijn.’

Ik pakte het potlood en liet dat even in de lucht hangen. Zou ik een naam verzinnen? Of trok dat alleen maar meer aandacht? Maar toen rinkelden alle bellen aan de voordeur en dus krabbelde ik de naam van de eerste getrouwde vrouw die me te binnen schoot op het papier, sloeg het boek dicht en liep naar de deur. ‘Dank u wel, tot gauw,’ riep ik, terwijl ik een mevrouw met een jongetje aan haar hand passeerde en de luidruchtige deur weer opentrok.

God, mijn zuster zou me vermoorden.

Deel 1

WELKOM IN

HET WEESHUIS VOOR MEISJES IN LAFAYETTE COUNTY

OPGERICHT IN 1927

Wij accepteren geen:

Kleurlingen, indianen, Joden, Mexicanen, oosterse types, tweelingen en iedereen die lepra of tering heeft of gehad heeft, ledematen mist of een hazenlip heeft.

Geen jongens. Geen zieke kinderen of iedereen die van nature achterlijk is.

Geen meisjes boven de 12 jaar.

Geen zwangere vrouwen.

Wij doen hier geen bevallingen.

Moge de Heer u allen zegenen.

Meg

I

Juli 1933

Toen ik voor 't eerst hier in 't weeshuis was, voerde ik in gedachten vaak 'n toneelstukje op. Dan kwam m'n mama binnen en zei: *Margot! Ik ben teruggekomen! Ik ben hier om je mee naar huis te nemen!* Ik kleeedde d'r in de gele jurk met de rode zigzagsierkraag die ze aanhad toen ze wegging of in 'n deftig schuin geknipt afslankend blauw pakje, met d'r mooie rode kam in d'r haar. Als ik d'r gekleed had zoals ik leuk vond, waarbij alles perfect bij mekaar paste, dan boog ze zich naar me toe en zei: *het spijt me zo dat ik je heb achtergelaten, Meg.*

Ik weet zeker dat de meeste meiden hier op dit punt in 't verhaal hun mama gelijk in de armen zouden vliegen. Ze zouden zeggen dat alles vergeven is, d'r om de hals vallen, laten we naar huis gaan. Maar niet in mijn toneelstukje. Toen mijn mama dat zei, wou ik eerst 'n beetje tegen d'r tekeergaan.

Tjongejonge, zei ik graag, u hebt duidelijk goed gegeten. En soms voegde ik eraan toe: *d'r zal wel zat voor u zijn nou u geen klein meisje hebt om voor te zorgen.* En dan liet ik d'r weten dat 't ontzettend koud werd toen u weg was en dat ik alles wat maar vlam kon vatten verbrand heb, dat ze 't grootste loeder van 'n moeder was die d'r bestond en dat ik best zin had om 'n nieuwe te zoeken. Dat was zo'n beetje 't moment dat ze ging bidden en smeken. Om te beginnen bood ze me dingen aan als 'n zak zuurtjes of nieuwe lakschoenen, 'n encyclopedie waaraan geeneen deel ontbrak, o ik raakte door

't dolle heen van alle spullen en als 't duur genoeg kostte, zuchtte ik en zei: *oké, ik neem uw aanbod aan*. Dan stak ik m'n middelvinger op naar die grote gluiperd miss Garnett en daarna liepen ik en m'n mama de deur uit.

Mama had me vóór die week nog nooit eerder alleen thuis gelaten. Ze liet me hooguit in m'n eentje de anderhalve kilometer naar school lopen. En naar 't huis van de zwarte vrouw Ophelia als mama naar d'r werk was, maar na afloop kwam ze me altijd bij Ophelia ophalen. Ze droeg me dan in d'r armen en zong 'I Can't Give You Anything but Love, Baby', totdat ze me op 'n dag niet naar huis kwam dragen.

Dat was natuurlijk allemaal toen ik pas negen was. Nou ben ik elf, dus nou hou ik me niet meer bezig met die kinderachtige toneelstukjes. M'n beste vriendin Ava hier zei dat we 't ons op onze leeftijd niet kunnen veroorloven om tijd te verspillen met dromen over iets wat toch niet zal gebeuren.

Op papier heet ik Margot, maar meestal word ik Meg genoemd. Zoals ik al zei, ben ik twee verjaardagen geleden hier in 't weeshuis gekomen. De meeste mensen noemen het gewoon 't weeshuis of anders 't ouwe weeshuis, ook al heb ik dat nieuwe weeshuis nog steeds niet gevonden, en geloof maar dat ik ernaar gevraagd heb. 't Is eigenlijk alleen maar 'n oud houten huis dat geleid wordt door 'n paar vrijwillige dames in 'n stad genaamd Oxford, in het bovengedeelte van Mississippi. Ze hebben ons met z'n zestien hierin gepropt, en da's veel. Ik hoor dat 't de zware tijden zijn. We zullen wel met minder zijn tegen de volgende kijkdag. Da's als mensen naar ons komen kijken en besluiten of ze ons wel of niet willen adopteren.

Aan de voorkant van 't huis houden de dames de tuin mooi bij. Azaleastruiken, 'n decoratief vogelbad op 't gazon dat ik zien kan als de deur openstaat naar 't kamertje dat ze de vestibule noemen, 'n plant in 'n pot, dat soort dingen. Er zit verse witte verf aan de binnenkant van de voordeur, al heb ik de andere kant sinds de dag dat ik hier kwam niet meer gezien. Ze sluiten ons hier op alsof we

boeven zijn. In de vestibule zijn twee schone ramen en dat grote ingelijste bord. Als miss Garnett niet kijkt, glip ik ernaartoe en dan verbaas ik me over dat bord tot ik er hoofdpijn van krijg.

Zoals: wie heeft die regels eigenlijk bedacht? En is iemand die van nature achterlijk is anders als 'n doodgewoon achterlijk type? Maar waar ik 't meest over nadenk is over die lepra. Zijn er soms 'n paar weeskinderen met lepra hier komen opdagen, zodat ze 't op dat bord moesten zetten? En welke vrijwilligster heeft de deur opengedaan voor dat ongewone bezoek, want de meeste van die dames smeren 'm gelijk als een van ons meiden ook maar even niest, zodat ze thuis 't niet aan d'r eigen kinderen geven. Ik hoor 't die vrijwillige dame al zowat zeggen: *je mag op dat bord zetten wat je wilt, maar met leprozen werk ik niet*. En dan zet 'n ander d'r hand in d'r zij en zegt: *en ook niet met oosterse types*. Ik vraag me af wat die dames zouden doen als er 'n achterlijke Jood met lepra door de deur kwam. Dat zou tenminste 'n verzetje voor me zijn.

Rechts van 't bord ligt de zogenaamde damessalon. Wij meiden mogen daar niet komen, maar als de deur opengaat kan ik daar ook naar binnen kijken. O, ze houden die kamer netjes voor hun eigen, die verwaande tantes. Weelderig gestoffeerde dingen om op te zitten, 'n zilveren koffiekkan, bloemetjesgordijnen voor de ramen, en ze bewaren ook nog eens lekker eten in die kamer, weet ik, want dat kan ik ruiken.

Dit voorste stuk is 't mooiere deel van 't weeshuis.

Achter de vestibule ligt 'n lange kale gang. Als je erdoor kijkt zou je er niet meteen veel achter zoeken. Aan de rechterkant van de gang ligt de kleuterkamer waar ze wat goed uitziende speeltjes hebben, 'n babypop met 'n speelgoedwieg, 'n hobbelpaard, 'n hele plank met boeken die ik graag eens zou willen bekijken. Maar 'n paar jaar geleden heeft iemand de kleuters bij de grote meisjes weggehaald, dus nou slapen en eten ze daar in 'n schattig kamertje. Erachter ligt de babykamer die heel wit en schoon gehouden wordt. Baby's zijn de beste soort weeskinderen, dus die gaan meestal snel weg. In die kamers mogen grote meisjes ook niet komen.

Als 'n meisje 'n jaar of zeven is, dan veranderen er dingen. Om te beginnen laten ze je 'n jurk dragen met lange mouwen en 'n petticoat eronder die je van top tot teen bedekt. Je wordt naar boven verkast om te slapen in de grote meidenkamer met die enge water-vlekken op 't plafond van 'n lekkage in 't dak. In de piepende ijzeren ledikanten liggen bobbelige katoenen matrassen vol pisllekken van lang geleden. En jee, laat ik maar niet beginnen over de maaltijden die ze ons vaste-voedselers geven. In de grote meideneetkamer is 't een klonterige grijze brij als ontbijt, daarna voor de lunch en 't avondeten verpieterde doperwten, 'n maiskolf of 'n halve aardappel met zowat geen zout of boter, ieder één sneetje maisbrood. Als ik 'n doos diamanten of 'n bord ham aangeboden kreeg, zou ik waarschijnlijk de ham nemen. Het is 'n wonder dat er hier nog niemand doodgehongerd is. Wij gaan meestal dood aan de griep of de pokken en over 't algemeen zijn 't alleen de baby's. Ik denk dat God net als die liefdadige dames is. Hij geeft ook de voorkeur aan 'n baby boven 'n grote meid.

Maar de ergste kamer in dit hele huis is 't kantoor. Daar heeft miss Garnett me neergezet, om me weg te houden bij de anderen.

'Waarom ga je niet meer naar school met de gewone meiden, hè?' Da's die vreselijke Dorella die me vanuit de gang roept, met 'n paar andere meiden. 'En met wie zat je daarbinnen te praten, met de Kerstman? De paashaas? Hè, Malleme?' Dan steekt ze d'r akelige tong naar me uit, wit uitgeslagen en dik van de spruw. Dorella is 'n keer geadopteerd, maar ze werd teruggebracht vanwege luiheid. Ik durf te wedden dat 't ook was vanwege gemeenheid. Die groezelige rand zit permanent in d'r nek.

Ik ben hier voor de andere meiden 'n makkelijk doelwit om te pesten.

Toen miss Garnett me in dit bedompte hok gestopt heeft, op 'n harde stoel aan 'n oud houten bureau, zag 't er nog niet zo erg uit en stonk 't niet zo vies. Vast nog niet toen de boekhoudster hier werkte voordat ze wegging. In de laatste paar maanden zijn de schimmelstank en de vlekken op de muren 'n stuk erger geworden.

Wat licht betreft hangt er maar één heet vettig peertje dat zomaar de groeven van je vingertoppen af brandt als je zou proberen te onderzoeken hoe elektriciteit werkt. 't Enige raam hier is dichtgespijkerd. Er zitten vijf splinterige planken voor waar ik me kwaad om maak als ik ernaar kijk. Dat iemand dat verdorie expres gedaan heeft om m'n uitzicht te bederven.

'Pas maar op bij de waterpomp straks, Mallemeg,' sist Dorella op de gang, en de andere meiden lachen. Ik heb 'n hekel aan die bijnaam. Dorella is de rotmeid die 'm me gegeven heeft.

Dat kwam doordat ik aan d'r wou uitleggen dat er in de damessalon iets is aangesloten wat ze 'n DOORSPOELTOILET noemen. 't Enige wat wij meiden hebben is 'n gemakhuisje buiten. Jemig, Dorella keek me toch wantrouwig aan bij dat nieuws!

'Waar gaat de stront dan naartoe?' vroeg ze, dus ik zei: 'De stront gaat naar buiten.' Dus vroeg zij: 'Maar waarom gaan hullie dan niet meteen naar buiten, net als gewone mensen?' Ik zei: 'Omdat ze 't nou binnen kunnen doen.' Dus zij zei: 'Da's goor. Volgens mijn wil je me gewoon belachelijk maken.' Dus ik zei: 'Nou, daar hoeft ik echt niet veel moeite voor te doen!' Wat ik zelf best goed vond.

Maar toen zei ze: 'Nou, volgens mijn bejje getikt, Mállemeg.' En 't was alsof er 'n grote gong door 't weeshuis B-O-I-N-G-D-E. Sindsdien was 't Mallemeg zus en Mallemeg zo. Ze speldden briefjes op m'n rug met EIGEDOM VAN MISIPI GEKKEHUIS OF MALLEMEG! IK HEB EEN TIK VAN DE MALLEMOLEN GEHAD! Wat verwachten ze dan? Je kan me toch niet acht uur per dag in m'n eentje in 'n kamertje opsluiten met niks anders te doen dan centen uit de collectebus tellen of 'n paar kijkdagkaarten of saaie verzen schrijven en verwachten dat ik níet tegen 'n paar denkbeeldige mensen zit te praten. Of dat ik buiten 't seizoen kerstliedjes zing of de stoel op 't bureau zet en erop klim om te zien of m'n lelijke wereld er anders uitziet. Soms wou ik dat Dorella Pratt gewoon doodging aan de griep.

Maar zij en de anderen wisten dat ze me niet lastig moesten vallen als m'n ouwe vriendin Ava in de buurt was. Ava kon ze bij

hun nek grijpen en zo hard met d'r knokkels over hun hoofd wrijven dat hun hele week verpest was. Ava was dapper. Op een van de eerste dagen dat ik hier was, hield Dorella m'n hoofd onder de pomp en wou ze me verdrinken, en toen Ava erbij kwam en zei dat ze moest ophouden, zei Dorella: 'Wie houdt me tegen?' Dus Ava trok Dorella's onderbroek uit en smeed 'm zomaar 't schijthuis in. Dorella moest in dat vieze gat graaien, anders zou ze met de riem krijgen omdat ze d'r onderbroek kwijt was. Toen wist ik dat Ava de beste vriendin voor me was. Maar twee maanden geleden is ze twaalf geworden en naar Biloxi gestuurd om in de conservenfabriek te werken.